

מסורת הש"ס

(א) לעיל דף יד: (ב) ו'נ"ל קודמת]. (ג) [נספחים נה,]. (ד) [נספחים נה. נט:]. (ה) לקמן מה:]. (ו) [למן נח: ע. נספחים קד: מגילה ו: מנחת קד: ע"ש]. (ז) [דף יד:]. (ח) ונא פירשה טו:]. (ט) [שמות יב,]

גליון הש"ס

תר"ה אביי וכו' אי בני לעבדבדירוהו ביטבא. עיין לעיל דף כז ע"ב מו"ר ד"ה איכא דלמרי: שם ד"ה מבבל וכו' וי"ל דאי מרבא. עיין לקמן דף מ"ה ע"ב וי"ע: שם ד"ה אין מעבירין וכו' וי"ל דאי שיבא דייטש לקיש. עיין מגיל' ס"י קמו ס"ק י"ב:.

הגהות הב"ח

(א) גבי דמכיר ובער עליה הכהן כי מכלל דאיתא לפרהיה. כיצ בשעת שמסדר שני גזירין וק"ל: (ב) רש"י ד"ה מערכה גדולה כי כל ההקטרות: (ג) ד"ה למנחה. מנחת נסכי של תמיד דמכר כי כ"ל וזבית ונספין נמחק: (ד) ד"ה ואיפוך כי של קטורת ורא דלאו כסודיה: (ה) ד"ה ובער עליה ויער עליה העולה הו"ד ואיכ"ר מה"ד ע"ש כי:.

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ואיפוך. להקדים מערכה של קטורת. כיצ עי' ש"י בל' הגמ' ד"ה שם מנאן דמכר וכו' וס' ביאר כוונת רש"י בזה:

תוס' יושנים

נשחט [שם פ"א, ח] שחטו קודם לתמיד כשר. וא"ת למה יט פסול בעליה השלם אפילו מדרבנן, והלא יכול להעלותו (ולאורו) [ולאגב] כדמשל של מנחה כדלמדתן בריש תמיד נשחט [נט, א]. י"ל דלא אמרינן ה"א אלא לזרז בנזן גבי מחוסר כפורים כי תמיד נשחט [נס, א]. י"ל קשה לרבינו דלמדתן בפרק תרנ"א דלא שם [ג, ב] פסח תחת נשחטו העדים וקילקול הלויט כשר, וקאמר שאמרו שירי' של חול עם תמיד של בין הערבים, ואמאי נקט שקלקלו הלויט כשר, וזיטולו ין שקלקלו בנזקין שלא הקריבוהו לא עיקר. י"ל שהקריבוהו אחר תמיד של בין הערבים דלמי שיש דריש ודמי עשה השלמה. וי"ר אלתן היה אומר שהיו יכולין להקריב מוספין אחר תמיד של בין הערבים בין שאירע כן מומלא דאח תמן בפרק תפלת [נט, א] התמידין אין מעבדין המוספין המוספין אין מעבדין כי, ומפרש התמידין של שחר אם לא קרינו אין מעבדין המוספין של אחריון והמוספין של קרינו אין מעבדין התמידים של בין הערבים של אחרים אלא יכולין לקרב התמידין תחלה, כי אין לשם דקאי על תמיד השחר שהמוספין של קרינו [אין]

מעבדין תחלה, כי דבר פשוט שלא יעבדוהו, אלא ש"מ דכפרותי. ואם כן הנה נמי כיון שקרב אחר כך תמיד הערב היו יכולין להקריב אחר כך המוספין ואין אלא שום קילקול מוספין. ועוד נראה לו דכיון דאין פסול זה אלא מדרבנן ומן המורה כשר אם הקריב אחר תמיד של בין הערבים, גם עשוי הוא כשר להקריב כיון שקרב התמיד. מ"ר. ור' יעקב מקורבילי מיר' דמוספין אין קילקולו לפי שקרב על מנאי אחריון ולא אחריון. אלא קנה קאת דקאמר ההם שאמרו שירי' של חול עם תמיד של בין הערבים, דעם כבש של מוסף הוא ליה למימר, שלמי האמת מוסף היה כיון ש[ע"פ] מנאי קרב וכו' עדים לכסוף. אבל אין לתרץ שהקריבו כל קרבתו של אותו היום על מנאי שאם לא יבואו ידיו עולה לקרין המנחה, דהא איכא דבר שערירין] דליכא למימר דבר זה. ועל פשטא דההם קשה בין למר ובין למר למה נתקלפו כשר, והלא ויכל להמתין וינסכים אחר הקרבת המנחה עד שיעשו את יבואו עדים דאמר מר [תמורה יד, א] ומנחתם ונספיהם אפילו למחר. י"ל דחביבה מנח בשעתה ולא רצו לאחריה כל כך א. ואיפוך אבא. לאו אקרא אחר, דהיא העולה על מוקדה על כרחין במערכה גדולה ייחיי חלה [אשכול] [ואיפוך] מערכת מירי שמדרינן קודם השנייה וקראי אין מוקדם ומאחר. אי נמי מוקד בו משמע ליה דמעיקרא קאמר והא"ה העולה קאי. מערכה שנייה של קטורת קודמת לשני גזירין. דלמי' דשני גזירין כן ציוס, כיון ששעירים גם גדולה היה ס"ד לאתדמויהו. דבר ע"יה בתיבי. דלפילו דעבר עליה העולה [ואיטרין] שלא יהא דבר [קודם] לתמיד של שחר, מכל מקום אכתי [וכתיב] קרא אחריון [דערך עליה ועל] והקטיר עליה] תלגי השלם, ועליה השלם דרשין משלמיהם, אי נמי איפכא. אפי"ו אחר מבשר עדיין. דבריה ע"יה שאשך [כז] המנחה אם לא יתקן מכשירה תחלה. ועוד שבגל גולתם לא יוכלו להקטיר אבל בגל דישון יוכלו להקטיר. וא"ת אמאי לא קאמר מעל מנחת הערבין על המנחה וסודר שי גזירין דעל מנחת המזבח קודם דפגע ביה כרישא, כדמחייב לקמן איי טעמא. ומזני למימר דלאני קיימינן הכא דלא ידע בסמוך האי טעמא. אי נמי [בטון] [כיון] שהיה קרץ להביאן מלשבת הע"ש ואינם שם על המנחה כל מקריה מעבירין. אבל אין קרץ למר כן אלא אומר רבינו הואיל ודישון מנחת הפנימי מנא פסח היא עדיפא טפי.

(א) בתו' שם מובאר הענין יותר ע"ש ועיין ש"י.

אמר להם הממונה

פרק שלישי

יומא

לג.

לכך שנינו כו'. ממשנה יתירה חדא בחולין וחדא בקדשים מדקאמר ר"ש בן לקיש דלפרושה הך דסדר יומא תנן להא דשמיטת חולין שמע מינה קרלו דהכא ברוב שנים: **מנחה למרק.** כדי להוילא את הדס יפה: **אזני מסדר מערכה משמים וגמרא.** מנה קדר עבודות של כל יום ויום: **משמים וגמרא.** דכוליה ישיבה דרבנן דבי מדרשא: ואליבא דאנא שאול. דאמר בפ"ק ה' העזב כל הנרות קודמת (לכל) לקטורת: **מערכה גדולה.** שעליה יקטירו כל (ה) הקטרות: **קודמא.** לסדר לפני המערכה שניה שעושין בקרן מערבית דרומית משוך מן הקרן ד' אמות לצד כפון כדמתן במסכת תמיד (דף כט:). **של קטורה.** שממנה חומין גחלים להכניס למנחה פנימי שחרית וערבת להקטיר עליה קטורת תמיד פרס שחרית ופרס בין הערבים: **לסידור שני גזירין.** שמסדרין על מערכה גדולה. וכולהו טעמי מפרש לקמיה: **לדס הסמיו.** לשמיטה ולזריקה: **קטורה.** של מנחה הפנימי קודמת לאזנים להקטיר אצרי התמיד על מנחת החילון: **למנחה.** מנחת נסכו של תמיד (א) ונספיה דכתיב (נמדבר כח) ועשירית האיפה סולת למנחה וגו': **לנספין.** לנסך יינו של תמיד: **ונספין למוספין.** אם שבת הוא: **שנאמר והקטיר עליה חלבי השלמים חלבי השלמים.** ודרש ליה לשון השלמה עליה על העולה תמיד של שחר האמורה בראש המקרא שנאמר וערן עליה העולה והקטיר והוסף והשלים אחריה כל הקרבנות ולא על שבין הערבים למד על תמיד של בין הערבים שהוא אחרון לכל הקרבנות: **מוקדה.** לשון מדורה עניס וכן מוקד: **וז מערכה שניה.** ולימדת

שתתא על מנחת החילון ומשם יכניסו גחלים על הפנימי: **ואיפוך.** להקדים מערכה של קטורת [א] (ו) [וקרלה] כסידורה דהא בהקטיר כל הלילה קאי: **כפרסה מרובה.** שעליה מקטירים כל הקטרות חוץ מן הקטורת לפנים להיכל: **מי לא מעייל כו'.** נמצאת אף הגדולה לרואי לפנים: **וצער עליה.** למערכה גדולה קאי דסמין ליה וערך עליה (א) ע"ש ב' ע"ש: **והכא חציב.** צנקר צנקר צהיטצו את הנרות יקטירנה (שמות ז) קאי למדרשיה אדישון פנימי והאע"כ והקטורת כדכתיב יקטירנה ואין קטורת אלא לאחר דישון: **מכשיר עדיין.** המכשיר ומתקן את הדבר הזה קודמו ועלים ממשיך קטורת הס שהרי עלים הן המכשירין את הקטורת: **מכשיר מאי נינהו.** בשני גזירי ע"ש: **והא למערכה גדולה אולי.** ואינם מכשירי קטורת: **שום ע"ש.** אף על גב דהיי לאו לקטורת אולי שם ע"ש מכשירי קטורת הן: **גמרא גמירנא.** שכן סידרין: **סנרא לא ידענא.** לתת טעם לדבר מדעתי: **אין מעבירין.** הפוגע במנחה לא יעבור ממנה. ונפקא לן במכילתא (א) מושמרתם את המנחות ט' קרי ביה את המנחות את תמחין לא שמתחין ומיטשין: **וכי**

מכשיר דהכא במאי עסקת בשני גזירי ע"ש: **והא למערכה גדולה אולי.** ואינם מכשירי קטורת: **שום ע"ש.** אף על גב דהיי לאו לקטורת אולי שם ע"ש מכשירי קטורת הן: **גמרא גמירנא.** שכן סידרין: **סנרא לא ידענא.** לתת טעם לדבר מדעתי: **אין מעבירין.** הפוגע במנחה לא יעבור ממנה. ונפקא לן במכילתא (א) מושמרתם את המנחות ט' קרי ביה את המנחות את תמחין לא שמתחין ומיטשין: **וכי**

אבל היכא דלא עבדינן אלא חד לא גמרינן מיניה ונעבד לתדיר

וכהן הבא להיכל והולך ממזרח למערב בהיכל, כי פגע ברישא במזבח הוזהב פגע ברישא, והלא היו יכולין לאומרו על כבש אשך קאת דקאמר ההם שאמרו שירי' של חול עם תמיד של בין הערבים, דעם כבש של מוסף הוא ליה למימר, שלמי האמת מוסף היה כיון ש[ע"פ] מנאי קרב וכו' עדים לכסוף. אבל אין לתרץ שהקריבו כל קרבתו של אותו היום על מנאי שאם לא יבואו ידיו עולה לקרין המנחה, דהא איכא דבר שערירין] דליכא למימר דבר זה. ועל פשטא דההם קשה בין למר ובין למר למה נתקלפו כשר, והלא ויכל להמתין וינסכים אחר הקרבת המנחה עד שיעשו את יבואו עדים דאמר מר [תמורה יד, א] ומנחתם ונספיהם אפילו למחר. י"ל דחביבה מנח בשעתה ולא רצו לאחריה כל כך א. ואיפוך אבא. לאו אקרא אחר, דהיא העולה על מוקדה על כרחין במערכה גדולה ייחיי חלה [אשכול] [ואיפוך] מערכת מירי שמדרינן קודם השנייה וקראי אין מוקדם ומאחר. אי נמי מוקד בו משמע ליה דמעיקרא קאמר והא"ה העולה קאי. מערכה שנייה של קטורת קודמת לשני גזירין. דלמי' דשני גזירין כן ציוס, כיון ששעירים גם גדולה היה ס"ד לאתדמויהו. דבר ע"יה בתיבי. דלפילו דעבר עליה העולה [ואיטרין] שלא יהא דבר [קודם] לתמיד של שחר, מכל מקום אכתי [וכתיב] קרא אחריון [דערך עליה ועל] והקטיר עליה] תלגי השלם, ועליה השלם דרשין משלמיהם, אי נמי איפכא. אפי"ו אחר מבשר עדיין. דבריה ע"יה שאשך [כז] המנחה אם לא יתקן מכשירה תחלה. ועוד שבגל גולתם לא יוכלו להקטיר אבל בגל דישון יוכלו להקטיר. וא"ת אמאי לא קאמר מעל מנחת הערבין על המנחה וסודר שי גזירין דעל מנחת המזבח קודם דפגע ביה כרישא, כדמחייב לקמן איי טעמא. ומזני למימר דלאני קיימינן הכא דלא ידע בסמוך האי טעמא. אי נמי [בטון] [כיון] שהיה קרץ להביאן מלשבת הע"ש ואינם שם על המנחה כל מקריה מעבירין. אבל אין קרץ למר כן אלא אומר רבינו הואיל ודישון מנחת הפנימי מנא פסח היא עדיפא טפי.

למה י' למרק. תימה והלא אפי' בחולין מוכח בפרק השוחט (חולין דף כ.) שיש לשחוט לכתחילה כל הסימינין ולא סגי ברובא דילמא לא אחי למיעבד רובא וי"ל ה"מ צדד גברא אבל צמרי גברי דכזר שחט כ"ג ונסתלק אי אחי אחריונא וממירק נראה כשהייה ונראה כאילו נשחט הזבח בשנים הוא לן למיסר למרק ומשני מנחה למרק כדי לקבל כל הדם: **אביי מסדר מערכה כו'.** תימה: **לי אמאי לא קא חשיב נמי**

תרומת הדשן דהוא נמי תחילת עבודה דיממא וי"ל משום דזימינן מקדימין אותה מאשמורת הראשונה ומחלות הלכך לא קא חשיב לה שהיה הפסק גדול בינה ובין הני דקא חשיב אבל הני דקא חשיב היו גרילין לעשותן בזה אחר זה אי נמי יש לומר תרומת הדשן עיקר מנחה רק גדולה אבל הני *אי צני למעבדינהו ציממא הרשות צידס: **מבשר דאיכא** חבירתה. תימה לוי אם כן למה לי קרא דלעיל ואש המנחה מוקד בו למערכה שניה מיפוק ליה מהאי קרא *וי"ל דאי מהכא לא אמנא יעשו מערכה שניה על מנחת הפנימי כדכר שעושין מערכה גדולה על מנחת החילון כיון דאיתא לזרז קטורת דמנחת הפנימי להכי אינטרין ואש המנחה מוקד בו על מנחת החילון צמקוס מערכה גדולה: **אפי"ו הכי מבשר עדיף.** תימה ולי לנמא טעמא משום דתדיר ושאינו תדיר תדיר קודם וסידור גזירין הוא תדיר טפי שהוא פעמים בכל יום ודישון מנחת הפנימי אינו אלא פעם אחת ויש לומר דלא גמרינן ממלכד עולם הנוקר אשר לעולם התמיד דתדיר קודם אלא היכא דמרייהו שוו דזו וזו מתנה דומיא לתמידין ומוספין אבל כל כי האי גוונא דמד היו עבודת מתנה וחד עבודת סילוק לא:

אין מעבירין על המצות. בפרק אחריו מקומן (וזהם דף נא). גבי שירי הדס היה שופך על יסוד מערבי קאמר בגמרא מ"ט דכתיב (ויקרא ד) אל יסוד מנחת העולה אשר פתח אוהל מועד ההוא דפגע ביה ברישא ומשמע משום דאין מעבירין על המנחות אבל רש"י ל"ג ההוא דפגע ביה ברישא אלא מפתח אוהל מועד קא גמר לה דיקוד מערבי של מנחה היו כנגד הפתח וכן משמע התם בגמרא גבי שירי הדס היה שופך על יסוד דרומי ומפרש משום דילמד ירידתו מן הכבש ליציאתו מן ההיכל מה יציאתו מן ההיכל צמקון לו דהיינו יסוד מערבי אף ירידתו מן הכבש צמקון לו דהיינו יסוד דרומי ואי מאין מעבירין על המנחות קא יליף לפנימיים דנשפכין על יסוד מערבי אמאי פשיטא ליה [נפין] בפנימיים שהן ציסוד מערבי מבחיולן ציסוד דרומי הא אידו ואידו שייך דבר טעמא דאין מעבירין על המנחות וכן משמע ר"פ קדשי קדשים (שם דף נח:). דפרין שירי הדס דהיא לא צני צבו אשר פתח אוהל מועד ויש לה קרא אמאי ליה נפקא מדרש לקש דאין מעבירין על המנחות *וי' לומר דלא שייא דרש לקש אלא היכא דצעינן למעבד מרייהו שיש להקדים ההוא דפגע ביה ברישא לחודיה ולא נעבד לשאינו תדיר: [ועי' תוס' מגילה ו: ד"ה מסתבין:]

עצורי

וכהן הבא להיכל והולך ממזרח למערב בהיכל, כי פגע ברישא במזבח הוזהב פגע ברישא, והלא היו יכולין לאומרו על כבש אשך קאת דקאמר ההם שאמרו שירי' של חול עם תמיד של בין הערבים, דעם כבש של מוסף הוא ליה למימר, שלמי האמת מוסף היה כיון ש[ע"פ] מנאי קרב וכו' עדים לכסוף. אבל אין לתרץ שהקריבו כל קרבתו של אותו היום על מנאי שאם לא יבואו ידיו עולה לקרין המנחה, דהא איכא דבר שערירין] דליכא למימר דבר זה. ועל פשטא דההם קשה בין למר ובין למר למה נתקלפו כשר, והלא ויכל להמתין וינסכים אחר הקרבת המנחה עד שיעשו את יבואו עדים דאמר מר [תמורה יד, א] ומנחתם ונספיהם אפילו למחר. י"ל דחביבה מנח בשעתה ולא רצו לאחריה כל כך א. ואיפוך אבא. לאו אקרא אחר, דהיא העולה על מוקדה על כרחין במערכה גדולה ייחיי חלה [אשכול] [ואיפוך] מערכת מירי שמדרינן קודם השנייה וקראי אין מוקדם ומאחר. אי נמי מוקד בו משמע ליה דמעיקרא קאמר והא"ה העולה קאי. מערכה שנייה של קטורת קודמת לשני גזירין. דלמי' דשני גזירין כן ציוס, כיון ששעירים גם גדולה היה ס"ד לאתדמויהו. דבר ע"יה בתיבי. דלפילו דעבר עליה העולה [ואיטרין] שלא יהא דבר [קודם] לתמיד של שחר, מכל מקום אכתי [וכתיב] קרא אחריון [דערך עליה ועל] והקטיר עליה] תלגי השלם, ועליה השלם דרשין משלמיהם, אי נמי איפכא. אפי"ו אחר מבשר עדיין. דבריה ע"יה שאשך [כז] המנחה אם לא יתקן מכשירה תחלה. ועוד שבגל גולתם לא יוכלו להקטיר אבל בגל דישון יוכלו להקטיר. וא"ת אמאי לא קאמר מעל מנחת הערבין על המנחה וסודר שי גזירין דעל מנחת המזבח קודם דפגע ביה כרישא, כדמחייב לקמן איי טעמא. ומזני למימר דלאני קיימינן הכא דלא ידע בסמוך האי טעמא. אי נמי [בטון] [כיון] שהיה קרץ להביאן מלשבת הע"ש ואינם שם על המנחה כל מקריה מעבירין. אבל אין קרץ למר כן אלא אומר רבינו הואיל ודישון מנחת הפנימי מנא פסח היא עדיפא טפי.

עצורי

עין משפט נר מצוה

כו א מיי פ"י מה'ל תמידין הלכה א:
ב [מיי] שם הלכה ג:
בב ג מיי שם הל' ה:
ד [מיי] פ"ד שם הלכה יא ופ"ו הלכה יא:
כט ה מיי פ"א שם הלכה ג:
ל ו מיי פ"ד מה'ל תפילין הלכה ח:

תורה אור השלם

1. והאש על המזבח תוקר בו לא חבבה ובער עליה הבחן עצים בבקר בבקר ויערך עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים:
ויקרא ו ה
2. צו את אהרן ואת בניו לאמור זאת תורת העלה דהא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקר בבוקר ואש המזבח תוקר בו:
ויקרא ו ב
3. והקטיר עליו אהרן קטרת טמיה בבקר בבקר בזהבית אש תהרת יקטירה:
שמות ל ו

מוסף רש"י

אביי מסדר מערכה. מסדר גזירין לסדר מערכה. עובדת כל יום ויום, משמיה דגמרא. דבר מקובל מכל נמי הישיבה שקילנו מרבותיהם (ועי' יד:). אין מעבירין על המצות. משנא לניי אקדים לעשות, דהכי מנא ממליחא וטומאת את המנח. אם בלח מנח ליקד את המנחנה (מגילה ו:).

רבינו הגנאל

משום דמצוה למרק, כלומר, מצוה לחתוך השלום הנותר בסימינים ולא נתחך. אביי מסדר מערכה משום דגמרא אליבא דאבא שאול, דתניא מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת, ומערכה שניה כי עד עליה השלם כל הקרבנות. מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת, ואוקימנא מערכה גדולה קודמת, שכן כפרתה מרובה. פ', הקרבנות חסות ואשמות וכיצא כ"ח כולן למערכה גדולה עולין לפיכך קודמת. מערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירין. מדרחה לקרא למכתב ובער עצים ובתיב ובער עליה, שפעין מיה מכלל שיש שם מערכה אחת, והוזהרה התורה עליה ולא על האחת שיש שם. סידור שני גזירין קודמין לירישון מנחת הפנימי. דא"ג דכתיב בבקר בבקר בהיטובי את הנרות יקטירנה, הנה שני בבקר, ובתיב נמי ובער עליה הבחן עצים בבקר בבקר, שני בקרים השקולין הן. אפי' הכי המכשיר עדיף, והם הגחלים, שאילו אין הגחלים, הקטורת לא הייתה מתקטרת. לפיכך העצים אינן שהגזירין אינן עולין למערכה של קטורת. אסיק שום עצים, קודמין לירישון מנחת הפנימי קודם להטבת ה' נרות. דק"ל אין מעבירין על המנחות, פגע ברישא,

והלא היו יכולין לאומרו על כבש אשך קאת דקאמר ההם שאמרו שירי' של חול עם תמיד של בין הערבים, דעם כבש של מוסף הוא ליה למימר, שלמי האמת מוסף היה כיון ש[ע"פ] מנאי קרב וכו' עדים לכסוף. אבל אין לתרץ שהקריבו כל קרבתו של אותו היום על מנאי שאם לא יבואו ידיו עולה לקרין המנחה, דהא איכא דבר שערירין] דליכא למימר דבר זה. ועל פשטא דההם קשה בין למר ובין למר למה נתקלפו כשר, והלא ויכל להמתין וינסכים אחר הקרבת המנחה עד שיעשו את יבואו עדים דאמר מר [תמורה יד, א] ומנחתם ונספיהם אפילו למחר. י"ל דחביבה מנח בשעתה ולא רצו לאחריה כל כך א. ואיפוך אבא. לאו אקרא אחר, דהיא העולה על מוקדה על כרחין במערכה גדולה ייחיי חלה [אשכול] [ואיפוך] מערכת מירי שמדרינן קודם השנייה וקראי אין מוקדם ומאחר. אי נמי מוקד בו משמע ליה דמעיקרא קאמר והא"ה העולה קאי. מערכה שנייה של קטורת קודמת לשני גזירין. דלמי' דשני גזירין כן ציוס, כיון ששעירים גם גדולה היה ס"ד לאתדמויהו. דבר ע"יה בתיבי. דלפילו דעבר עליה העולה [ואיטרין] שלא יהא דבר [קודם] לתמיד של שחר, מכל מקום אכתי [וכתיב] קרא אחריון [דערך עליה ועל] והקטיר עליה] תלגי השלם, ועליה השלם דרשין משלמיהם, אי נמי איפכא. אפי"ו אחר מבשר עדיין. דבריה ע"יה שאשך [כז] המנחה אם לא יתקן מכשירה תחלה. ועוד שבגל גולתם לא יוכלו להקטיר אבל בגל דישון יוכלו להקטיר. וא"ת אמאי לא קאמר מעל מנחת הערבין על המנחה וסודר שי גזירין דעל מנחת המזבח קודם דפגע ביה כרישא, כדמחייב לקמן איי טעמא. ומזני למימר דלאני קיימינן הכא דלא ידע בסמוך האי טעמא. אי נמי [בטון] [כיון] שהיה קרץ להביאן מלשבת הע"ש ואינם שם על המנחה כל מקריה מעבירין. אבל אין קרץ למר כן אלא אומר רבינו הואיל ודישון מנחת הפנימי מנא פסח היא עדיפא טפי.